

תוכנית שוויון מגדרי

הדמוקרטים יקדמו שוויון מלא ויבטיחו שכל אישה, נערה וילדה בישראל תהיה מוגנת, מיוצגת וחופשייה.

אנחנו מאמינות ומאמינים ששוויון אינו סיסמה – הוא תוכנית עבודה. שוויון הוא תנאי יסוד לדמוקרטיה חזקה, לחברה חופשית ולמדינה שמכבדת את כל אזרחיותיה ואזרחיה.

בשנים האחרונות ההדרה, האפליה והפגיעה בזכויות נשים התגברו. נשים נדחקות מהמרחב הציבורי וממוקדי קבלת ההחלטות, אלימות נגד נשים אינה מטופלת כמשבר לאומי, ובמקום להרחיב את חופש הבחירה הממשלה קידמה מהלכים שמחזקים את המונופול הדתי על חיי המשפחה ומעמיקים את אי השוויון.

מדינה שבה נשים מודרות ממוקדי קבלת ההחלטות, אינן מיוצגות באופן הולם בכנסת, בממשלה ובשירות הציבורי, חשופות לאלימות, ונאלצות לנהל את חייהן האישיים תחת מערכת דתית מפלה – היא מדינה שאינה מממשת את ההבטחה הבסיסית של מגילת העצמאות: שוויון זכויות ללא הבדל דת, גזע ומין. כדי לבנות חברה דמוקרטית, ליברלית וצודקת יותר, נעגן את השוויון בחוק, נבטיח ייצוג נשים במוקדי הכוח, נגן על נשים מפני אלימות, וניתן לכל אזרחית ואזרח את החופש לבחור כיצד להקים משפחה בישראל.

אלו הצעדים שנקדם כדי להבטיח שוויון מגדרי אמיתי:

1. נתחייב לריצ'רץ' מלא ברשימת הדמוקרטים לכנסת.

הדמוקרטים מחויבים לייצוג שוויוני של נשים וגברים ברשימה לכנסת, בשיטת ריצ'רץ' - אישה וגבר לסירוגין, או גבר ואישה לסירוגין, לכל אורך הרשימה. ייצוג שווה אינו מחווה ואינו קישוט פוליטי; הוא תנאי למנהיגות שמייצגת את הציבור כולו. מפלגה שמבקשת להוביל שינוי דמוקרטי בישראל חייבת להוות דוגמה אישית ולהבטיח שנשים יהיו שותפות מלאות בהנהגה, בקבלת ההחלטות ובעיצוב עתיד המדינה.

2. נעגן את הזכות לשוויון בחוק יסוד ונקבע חובת ייצוג של לפחות 40% נשים במוקדי קבלת ההחלטות.

נפעל לעיגון מפורש של הזכות לשוויון בחוק יסוד, ובכללו שוויון מגדרי, כחלק בלתי נפרד מהמסטר הדמוקרטי בישראל. נקבע חובת ייצוג נשים בכנסת, לפיהן מפלגות שלא יעמדו ביעד של 40% נשים יגרע חלק מהמימון הציבורי שלהן. בנוסף נקבע בחוק חובה למינוי 40% נשים בתפקידי מנכ"ל ובתפקידים בכירים בשירות הציבורי ובמוסדות המדינה. לא עוד הסתפקות בהצהרות כלליות על "ייצוג הולם", אלא חובה ברורה, מדידה ואכיפה. יותר נשים סביב שולחן קבלת ההחלטות אינו מחווה, הוא תנאי למדיניות חכמה, צודקת ומאוזנת יותר עבור החברה הישראלית כולה.

3. נקים רשות לאומית למאבק באלימות נגד נשים.

אלימות נגד נשים היא משבר לאומי, והיא מחייבת מענה לאומי רחב. אנחנו נקים רשות עצמאית למאבק באלימות נגד נשים, שתפעל בתיאום בין כלל משרדי הממשלה, רשויות האכיפה, מערכת הרווחה, מערכת החינוך והרשויות המקומיות. הרשות תרכז את המדיניות, התקציבים, איסוף הנתונים, המניעה, ההגנה, האכיפה והשיקום. נפעל להרחבת ההגדרה של אלימות כך שתכלול גם אלימות כלכלית, נפשית, מינית ודיגיטלית, לחיזוק ההגנה על נשים

וילדיהן ולהפעלת כלים טכנולוגיים, טיפוליים וכלכליים שיצילו חיים. ביטחון לנשים הוא ביטחון לחברה כולה.

4. נקדם שוויון בשוק העבודה ובאחריות ההורית: הארכת חופשת הלידה, חופשת לידה לאבות, חינוך לגיל הרך.

אי השוויון הקיים בתעסוקה ובחלוקת הנטל ההורי מחלישים את מעמד הנשים בישראל. חלוקת אחריות משפחתית בלתי שוויונית היא אחד הגורמים המרכזיים לפערי השכר, לפגיעה בקידום ולחוסר השוויון של נשים בשוק העבודה. כל עוד נשים נושאות ברוב נטל הטיפול בילדים ובמשפחה, הן ממשיכות לשלם מחיר כלכלי ותעסוקתי.

נאריך את תקופת הלידה וההורות בתשלום ונקבע תקופת הורות ייעודית להורה השני, שאינה ניתנת להעברה, כדי לעודד חלוקה שוויונית של האחריות ההורית כבר מראשית הדרך. מדיניות כזו תחזק את הקשר של שני ההורים עם ילדיהם, תצמצם את "קנס האימהות" ותאפשר לנשים ולגברים הזדמנויות שוות בשוק העבודה. במקביל נשקם את מערך החינוך לגיל הרך, נרחיב את המענים המסובסדים ונבטיח מסגרות חינוך איכותיות ונגישות. מדינה שרוצה יותר נשים בשוק העבודה חייבת לאפשר להורים לשלב בין קריירה למשפחה.

שוויון בהורות הוא תנאי לשוויון בתעסוקה. ושוויון בתעסוקה הוא תנאי לחברה חופשית, יצרנית וצודקת יותר.

5. נבטיח חופש בחירה בנישואין ובגירושין ונצמצם את כוחם של בתי הדין הרבניים.

הזכות לבחור כיצד להקים משפחה וכיצד לסיים קשר זוגי בכבוד היא זכות יסוד במדינה דמוקרטית. שוויון בפני החוק, חירות אישית וחופש מדת הם לא פריבילגיה – הם הבסיס למדינה ליברלית שמכבדת את אזרחיה.

נבטל כל הרחבה של סמכויות בתי הדין הרבניים ונעצור את המגמה שמעמיקה את הכפפת חייהם של אזרחיות ואזרחים למערכת דתית שאינה שוויונית. במצב הקיים, ובמיוחד בדיני גירושין, נשים רבות ניצבות בעמדת נחיתות מובנית, חשופות לסחטנות, לתלות ולסרבנות גט.

נקים מסלול אזרחי מלא לנישואין ולגירושין, שיאפשר לכל אזרח ואזרחית לבחור כיצד להינשא וכיצד להתגרש – ללא כפייה דתית, וללא תלות בדת, באמונה, במגדר או במצפון. מי שיבחרו במסלול דתי יוכלו להמשיך לעשות זאת, אך למדינה אין זכות לכפות מסלול אחד על כלל אזרחיה.